

‘Inmiddels weet ik wat ik waard ben’

Haar succes in theater en op tv beschouwt Ricky Koole niet langer als geluk. Aanleg en hard werken brachten de actrice veel, met nu een hoofdrol in de komische dramaserie *Ten minste houdbaar tot*. ‘Ik merk dat ik meer van mijn werk houd dan ik dacht.’

Tekst: Bram de Graaf, Beeld: Roland J. Reinders

Sorry, ik was mijn sleutels kwijt”, zegt zangeres/actrice Ricky Koole (49) als ze iets te laat in een Amsterdams hotel verschijnt. Ze hijgt nog na van het fietsen als ze aanschuift. Toch straalt ze ook. “Terwijl ik me door de zonovergoten stad haastte, besepte ik: ik voel me weer vrij. Ik heb me zo vaak opgesloten gevoeld tijdens de pandemie. Natuurlijk had iedereen dat, maar in mijn beroep was het extra pittig. Twee jaar lang kon ik mijn werk niet goed doen. Want naast dat het ‘gewoon’ werk is, is het ook mijn hobby en mijn levensdoel. En nu mag ik vanmiddag naar Eindhoven om de voorstelling *Volkstuin Complex* te spelen en komt *Ten minste houdbaar tot*

eraan. Ik heb eindelijk weer het gevoel dat ik ertoe doe.”

Wat miste je het meest?

“Optreden en acteren zijn mijn manier van communiceren. Het is het delen en overbrengen van iets dat je hebt gemaakt. Ik merkte dat ik nog meer van mijn werk hield dan ik dacht. Het was alsof ik zelf ook stil kwam te staan. Zelfs schrijven lukte niet, terwijl er tijd was. Ik ben echt somber geweest en dat is niets voor mij. Nu alles weer open is, ik allerlei mensen ontmoet en druk ben, lukt het schrijven wel weer. Heel fijn.”

Binnenkort word je vijftig en daarom mag je, zoals in ‘Ten minste houdbaar tot’, een vrouw in de overgang spelen. Is dat ook fijn?

“Haha. In eerste instantie dacht ik inderdaad: mmm,

dit gaat over een vrouw van een zekere leeftijd. Ach, misschien zit ik in de ontkenningsfase. Van opvliegers heb ik in ieder geval nog geen last. Ik deed auditie omdat ik het te gek vond dat er nu eens een serie kwam over vijftigers. En alle ingrediënten waren goed: mijn tegenspeler Ruben van der Meer, die mijn echtgenoot Paul speelt – het is heerlijk acteren met hem, want hij gaat er helemaal voor en dat maakt dat ik dat ook doe; de regisseur, Jan Albert de Weerd; het genre. Ik houd erg van komisch drama; het is serieus, maar er valt ook veel te lachen.”

Je personage heeft haar carrière in de ijskast heeft gezet voor haar gezin. Als de kinderen de deur uitgaan en ze meer tijd voor zichzelf krijgt, belandt ze in nieuwe

‘Ik ben echt somber geweest en dat is niets voor mij’

levensfase. Herken je dat?

“Ik leid een ander leven dan Anna. Ik ben relatief laat moeder geworden en heb altijd gewerkt. Herkenbaar vind ik wel dat ik ook tien jaar lang een soort van verliefd op mijn kind ben geweest; hij was de hoofdmoot van mijn leven. Negentig procent van mijn aandacht ging naar Otis. Nu kan hij zelf naar school en hoef ik minder voor hem te zorgen. Wat ik interessant vind: we worden opgevoed met het idee dat we later gaan werken, trouwen en kinderen krijgen, maar niemand leert je wat er komt als je dat allemaal hebt afgevinkt. Je weet ook niet hoe je ouders dat deden, want je was het huis uit. Die fase is interessant om te spelen en herkenbaar voor een groot publiek.”

Op je Facebookpagina staat een 'trouwfoto' van Ruben en jou van 24 jaar geleden, toen jullie ook al eens een koppel speelden. Wat zie je daarop als je naar jezelf kijkt?

“Een meisje met bolle wangtjes voor wie alles nog openlag, haha. Dat gevoel krijg je nooit meer terug. Jammer. Ik was net van school. Mijn droom was, naast het leuk hebben met vrienden en familie, om zelf voorstellingen en platen te maken. En in series en films te spelen. Ik heb het allemaal waargemaakt. Ik rolde meteen van het een →

Profiel

in het ander en dacht eerst dat het geluk was, want in vergelijking met klasgenoten ging ik als een speer. Ik werd vrij snel genomineerd voor een Gouden Kalf, kon het theater in. Vanwege mijn jonge uitstraling kon ik gemakkelijk een 18-jarige koningin Wilhelmina spelen, terwijl ik al in de 20 was. Ook dat was geluk.”

Beschouw je het nog steeds als ‘geluk’ dat je voor rollen wordt gevraagd en volle theaterzalen trekt?

“Inmiddels weet ik wat ik waard ben. Ergens zit er iets van talent. Ik ben een keiharde werker, ik weet dat ik een goede zangeres ben. En ook dat ik trouw ben aan mezelf. Ik doe alleen dingen waar mijn hart sneller van gaat kloppen en doe wat dat betreft geen concessies. Dat is soms lastig en onhandig, want vaak zijn dat geen commerciële keuzes. Daardoor ben ik dus niet de bekendste zangeres van Nederland.

NAAM: Ricky Koole

GEBOREN: 11 september 1972 in Delft

OPLEIDING: Academie voor Kleinkunst in Amsterdam

PRIVÉ: Getrouwd met muziekjournalist Leo Blokhuis, een zoon: Otis (11)

CARRIÈRE: Sinds haar afstuderen in 1995 is ze te zien in toneelvoorstellingen, tv-series en speelfilms, zoals *Suzy Q* (1999) en *Sonny Boy* (2011). Haar hart ligt echter bij muziek: ze maakt cd's en theatershows, onder andere met partner Blokhuis. In 2018 verschijnt haar boek *Toenkende ik de wereld nog niet*, met uitspraken van Otis. Vier keer per jaar organiseert ze de *Seizoenendienst*, een niet-religieuze dienst om het nieuwe seizoen in te luiden.

‘We vallen zo snel terug in oude gewoonten. Ik hoopte op meer aandacht voor het klimaat’

Ik vind dat niet erg. Elke week check ik bij mezelf: waarom doe ik dit? Vind ik dit leuk?”

Sinds 2012 organiseer je vier keer per jaar de ‘Seizoenendienst’. Waarom vind je dat nog steeds leuk?

“Ik ben nooit kerkelijk geweest. Het leek me fijn om een dienst te hebben voor mensen die niet in een god geloven, maar wel behoefte hebben aan een gezamenlijk moment van bezinning met een preek en samenzang. Ik zing zelf in het koor, en open en sluit af met een soort gebed. Daarin stel ik bijvoorbeeld vragen aan de zaal als: ‘Doe je wat je wilt?’, ‘Waar voel je je verantwoordelijk voor?’ en ‘Zijn er beloftes aan anderen of jezelf die je nog moet nakomen?’ Het is goed om af en toe hardop te benoemen wat belangrijk is. Het is heel bijzonder om dat vier keer per jaar met elkaar te doen. Ik hoop dat mensen na de dienst weer met frisse moed en energie naar buiten stappen en zin hebben om er het beste van te maken. Meer kun je niet doen.”

Wordt het voor jou steeds belangrijker om via je werk een boodschap over te brengen?

“Ja, voor mij is dat essentieel om goed te functioneren. In coronatijd heb ik zelf veel aan bepaalde muziek gehad omdat die troostrijk was. Meer dan ooit probeer ik daarom nu liedjes te schrijven waar mensen iets aan kunnen hebben. Tijdens een lockdown zag ik in de stad handgeschreven bordjes met de tekst ‘het komt goed’. Ik heb toen het liedje ‘Het komt goed’ geschreven. Ik hoorde laatst dat iemand het cadeau had gegeven aan een vriendin die liefdesverdriet had. Opeens maak ik toegepaste kunst met liedjes die een functie kunnen hebben.”

Was die pittige periode dus toch nog ergens goed voor?

“Nou, nee. Ik hoopte op een grotere impact van die wereldwijde pas op de plaats. Op meer aandacht voor het klimaat, een grotere bereidheid tot concessies, meer aandacht voor onderlinge contacten en onze omgeving, maar we vallen zo snel weer terug in oude gewoonten. We zijn hardleers. Best teleurstellend. Ook hier maar weer het beste van maken, denk ik dan. Het komt goed.”

► TEN MINSTE HOUBAAR TOT, DONDERDAG 20.35 NPO 1